

พระคุณบิดามารดา

ต่อจากหน้า 29

พระอนันท์เถระทูลถามอีกว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ขอนี้ข้าพระองค์ไม่เข้าใจเลย ทำไมผู้ชายและผู้หญิงจึงแต่งกายต่างกัน ผู้ชายสวมหมวก สวมเสื้อยาวและสวมรองเท้าแต่งตัวเรียบร้อย พอเห็นก็รู้ว่าเป็นผู้ชาย

ส่วนผู้หญิงชอบทาแป้งและใช้น้ำหอม แต่งกายสวยงาม พอเห็นก็รู้ว่าเป็นผู้หญิง

แต่ไม่ว่าผู้หญิงหรือผู้ชาย หลังจากสิ้นชีวิตแล้วล้วนกลายเป็นกระดูกไม่แตกต่างกัน แล้วจะแยกแยะออกอย่างไร

พระพุทธองค์ทรงตรัสกับพระอนันท์ว่า ผู้ชายขณะมีชีวิตอยู่มักเข้าวัดฟังเทศน์ฟังธรรม ถ้อศีล ไหว้พระสวดมนต์อยู่เสมอ ด้วยกุศลนี้ หลังจากสิ้นชีวิตลงกระดูกจึงมีสีขาวเหมือนหยกและมีน้ำหนักมาก

ส่วนผู้หญิงนั้น ขณะมีชีวิตอยู่ ไม่ค่อยได้ไหว้พระสวดมนต์แม้แต่หมกมุ่นอยู่กับครอบครัว มีการละเมิดเบียดเบียนคุณธรรม ซึ่งเคียงค้ำน้ำหนักของตนเอง

น้ำหนักสร้างขึ้นจากโลหิตของมารดาเลี้ยงบุตรคนหนึ่งจะต้องกินน้ำนม 1,200 แกลลอน ขึ้นไปแล้วร่างกายของมารดาจะไม่ให้ฝ่ายขอมร่วงโรยได้อย่างไร

ดังนั้นผู้หญิง หลังจากสิ้นชีวิต กระดูกของนางจึงมีสีดำกว่า และน้ำหนักเบาอย่างมาก

พระอนันท์ได้ฟังพระดำรัสขององค์พระศาสดาจิตใจปวดร้าวดังถูกมีดกรีดเนื้อ กลัมน้ำตาไว้ไม่อยู่รำไห่ว่าข้าแต่พระองค์ผู้เจริญบุญคุณของมารดาจะทดแทนได้อย่างไร

ความหวัง
กำลังใจ

“ทำงานอย่างมีความสุขและสนุก”

คนเราเมื่ออย่างเข้าวัยทำงาน เราจะพบว่าวันหนึ่งเราต้องอยู่กับงานแต่ละวันไม่น้อยกว่า 8 ชั่วโมง บางคนทำงานล่วงเวลาเพื่อจะได้เงินเพิ่ม ชั่วโมงก็เพิ่มขึ้น บางคนทำงานมากกว่าหนึ่งแห่งก็ต้องเพิ่มเวลาทำงาน ไม่ว่าเราจะทำงานวันละกี่ชั่วโมงก็ตาม แต่ที่สำคัญเราต้องสนุกกับการทำงานนั้นๆ เพราะถ้าเราไม่สนุกกับการทำงาน ผลงานจะออกมาไม่ดี คนร่วมงานรอบตัวจะได้รับผลกระทบด้วย อีกทั้งตัวเองก็จะเครียดหนักด้วย ดังนั้นผลงานส่วนหนึ่งเกิดจากทัศนคติของการทำงานของเรา

เราจะทำงานอย่างมีความสุขและสนุกกับงานที่ทำได้อย่างไร?

เลือกงานที่ตนรักและถนัด จะเป็นไปได้ยากมากที่คนใดคนหนึ่งจะมีความสุขกับการทำงาน ถ้าเขาต้องทำงานในสิ่งที่ตนเองไม่ชอบไม่ถนัด ฉะนั้นแต่ละคนควรค้นหาตนเองให้พบว่าความถนัดและความชอบของตนคืออะไร เราไม่ควรคิดถึงเรื่องค่าตอบแทนเป็นอันดับแรก มีหลายคนที่คิดถึงเรื่องค่าตอบแทนที่ตนพึงพอใจเป็นอันดับต้นโดยไม่คำนึงว่างานนั้นตนถนัดและชอบหรือไม่ ดังนั้นเมื่อทำงานไปได้ระยะหนึ่งจะรู้สึกเบื่อและอึดอัดต้องฝืนใจทำ ในที่สุดก็ต้องลาออกหรือถูกขอให้ออก

เลือกงานที่ทำท้าทาย องค์ประกอบส่วนหนึ่งที่ทำให้เราทำงานอย่างมีความสุขและสนุกคือการทำงานอย่างมีเป้าหมาย ผู้ที่ทำงานในลักษณะนี้เขาทำงานโดยรู้ว่าเมื่อเขาทำงานสำเร็จตามเวลาที่กำหนดไว้เขาจะได้อะไร เช่น ภายใน ๕ ปีจะมีเงินพอจะแต่งงาน อีก ๑๐ ปีจะมีบ้านเป็นของตนเอง อีก.....ปีจะช่วยปลดหนี้สินให้พ่อแม่ที่สงเสียดให้เรียน ฯลฯ การทำงานเพื่อบรรลุเป้าหมายเป็นการท้าทายความเชื่อมั่นแห่งตนพร้อมกับช่วยพัฒนาศักยภาพให้กับตนเองอย่างดี

เลือกงานที่ไม่ขัดกับหลักธรรมอันดี ไม่มีใครที่ทำงานที่ผิดกฎหมายและผิดศีลธรรมแล้วมีความสุขและสนุก มนุษย์ทุกคนมีมโนธรรมที่คอยส่งเสียงร้องเมื่อแม่แต่คิดที่จะทำในสิ่งที่ขัดกับศีลธรรม ผู้ใดก็ตามที่ฝืนมโนธรรมทำในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับคุณลักษณะของพระผู้เป็นเจ้า เขาจะมีความสุขไม่สบายใจ อึดอัดภายใน แต่ถ้าเขาฝืนไปเรื่อยๆเขาจะเดินไปสู่จุดอันตรายแห่งชีวิตคือ การทำผิดบาป เป็นปกคตินิสัย และนั่นจะพาเขาไปสู่จุดจบที่ไม่อยากจะถูกถึง

เลือกที่จะให้ผู้อื่นก่อน การทำงานที่จะทำให้ผลสูงสุดนั้นจะต้องทำเป็นทีม ชีวิตของเราจะต้องมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นทั้งไกลและใกล้ตัวเรา เราต้องพึ่งพาซึ่งกันและกันจึงจะทำงานออกมาดีและสมบูรณ์ การทำงานเป็นทีมจะหมดสนุกและเกิดทุกข์ถ้าต่างคนต่างคิดถึงผลประโยชน์ของตนก่อน และทำทุกสิ่งทุกอย่างเอาใจเปรียบผู้อื่น บุคคลที่มีนิสัยคอยให้กำลังใจผู้อื่น ผูกมิตร สร้างบรรยากาศสมิตรภาพ เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นพยายามที่จะเข้าใจผู้อื่นก่อนและจึงให้ผู้อื่นเข้าใจตน ยิ้มและทักทายพูดให้กำลังใจผู้อื่น โดยไม่ต้องคอยให้เขามาหาเราก่อน ใครที่ทำให้ผู้อื่นสนุก และมีความสุขตัวเองก็จะมีความสุขและสนุกด้วยแน่นอน

ผมขออวยพรทุกคนวันนี้มีความสุขและสนุกกับการทำงานที่กำลังทำอยู่

องค์พระศาสดาทรงตรัสว่าพวกเธอตั้งใจฟังเมื่อมารดาตั้งครรถ์ต้องใช้เวลาราวสิบเดือน เรียกได้ว่าทุกข์ยากลำบากแสนสาหัส

พอเดือนที่สองก็คล้ายกับการจับตัวของเนยเหลว

ตั้งครรถ์เดือนแรก ชีวิตน้อยๆยังเสมือนหยดน้ำค้างบนใบหญ้า ไร้ความแน่นอนตอนเช้าก่อตัวตอนเที่ยงอาจสลายไปได้

อ่านต่อฉบับหน้า